

Bilag 1.

Hans Majestæt Kongens tale i FN's plenarforsamling den 17. oktober 1960.

Hr. præsident, hr. generalsekretær, medlemmer af forsamlingen.

Det er mig en stor glæde i dag at kunne rette nogle ord til denne verdens mest omfattende internationale forsamling, der ikke alene repræsenterer 99 medlemslandes regeringsmagt, men også et stort antal fremragende enkeltpersoners visdom og erfaring.

Mit land, Danmark, er stolt over at findes blandt disse medlemslande og over at have været medlem siden De Forenede Nationers oprettelse. Vi har samtidig med tilfredshed fulgt forøgelsen i medlemskredsen siden dengang, nøjagtig som vi ser frem til, at stadig flere stater i de kommende år vil indtage deres plads i denne forsamling.

Det er vor principielle opfattelse, at alle områder, der med rette kan hævde at være uafhængige og suveræne stater, og som er rede til at efterleve De Forenede Nationers pagt, bør findes som medlemmer i denne organisation. Det ligger jo netop i De Forenede Nationers idé, at repræsentation og medlemskab bør være universelt.

Læser vi endnu en gang De Forenede Nationers pagt — noget, vi alle burde gøre fra tid til anden — træder 4 hovedformål klart frem som de vigtigste for denne organisations indsats: Fred, menneskerettigheder, international ret og sociale fremskridt. Lad ingen påbegynde en diskussion om, hvilket af disse mål der bør have forret: de er alle indbyrdes afhængige. Uden lov ingen fred, uden fred ingen menneskerettigheder, og fattigdom og nød er i sig selv den bedste grobund for internationale konflikter.

Det er mig velkendt, hvor mange spørgsmål De vil få til behandling under den 15. plenarforsamling, hvor lang og detaljeret

en dagsorden De har foran Dem. Ikke desto mindre er der 2 problemer, som fremfor alle andre kan siges at udtrykke De Forenede Nationers hele idé og stræben. Jeg tænker på nedrustning og bistand til udviklingslandene.

Jeg skal ikke komme ind på nedrustningsspørgsmålets indviklede enkeltheder, men blot minde Dem om, at den i sandhed eksplosive udvikling af kernevåbnene — og udviklingen med hensyn til den kemiske og bakteriologiske krigsførelse ikke at forglemme — har ført os ind i en helt ny situation. I dag ville krig være en metode til gensidigt selvmord uden mulighed for sejr for noget land. Kun ved at holde dette for øje kan nedrustningsspørgsmålet løses. Det er vort oprigtige håb, at dette spørgsmål må blive behandlet i en positiv, konstruktiv ånd, og at selviske, nationale interesser må blive skubbet til side til fordel for et samlet syn, der tilgodeser hele verdens vel. Den risiko, som uundgåeligt er forbundet med gennemførelsen af et hvilket som helst afrustningsforslag, er lille i sammenligning med den risiko, som den fortsatte mangel på overenskomst indebærer. Hvis der gives afrustningssagen en chance, vil vi vinde sejr i kampen for freden.

For så vidt angår bistand til udviklingslandene, tror jeg, vi alle er klar over, at det er i den samlede menneskeheds bedste interesse, at de, der har, hjælper dem, der intet har. Vi må søge at slå bro over det sociale og økonomiske svælg, der består i dag, med det formål at skabe gode og stabile forhold i verden og således lægge et fast grundlag for fredelig samvirke imellem nationerne. Samtidig må vi arbejde med, og overvinde, flygtningeproblemet, der sta-